

Comunitatea românesacă greco-catolică "SF. NICOLAE"
La comunită romena greco-cattolica "S. NICOLA"
FOAIA PAROHIALĂ

PADOVA, aprilie 2011
(nr. 1, an I)

**SCRISOARE PASTORALĂ
LA SĂRBĂTOAREA ÎNVIERII DOMNULUI 2011**

„Îndrăzniți. Eu am biruit lumea” (In. 16, 33)

Dragi credincioși,

În ziua Învierii Sale din morți, Hristos pășește triumfător din mormânt pentru a-Și întâlni Mireasa, adică Biserica, dar și pentru a ne întâlni pe fiecare dintre noi în mod personal. Credința în faptul istoric al Învierii Domnului și speranța în promisiunile pe care Isus le-a făcut i-au motivat pe Apostoli și pe urmașii lor să propovăduiască această minune, care a ajuns peste veacuri până la noi. Evangheliile și Sfinții Părinți ne vorbesc tocmai despre acest eveniment și ne transmit speranța că, împreună cu Domnul, și noi vom învia. Și eu doresc astăzi să vă vorbesc despre această speranță și nădejde.

Credința, spune Sfântul Pavel, „este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute” (Evr. 11, 1); prin credință „înțelegem că s-au întemeiat veacurile prin cuvântul lui Dumnezeu” (Evr. 11, 3); cu credință păstrăm tot ceea ce ne învață Biserica și credința este aceea care ne întărește speranța care nu moare. Tot Sfântul Pavel ne spune că „prin nădejde ne-am mântuit, ... iar dacă nădăjduim ceea ce nu vedem, așteptăm prin răbdare” (cf. Rom. 8, 24-25). Speranța ne ajută să privim și să tindem spre viitor; cu ajutorul speranței ne facem planuri și ne împlinim dorințele: speranța este viitorul. Și totuși, sunt momente în viața noastră când atât credința, cât și speranța în Dumnezeu, ne sunt încercate de „viermele îndoielii” și de loviturile crude ale vieții.

Iubiți credincioși,

În Săptămâna Patimilor, Isus este vândut, este judecat pe nedrept, unii depun mărturie mincinoasă împotriva lui, iar soldații trag la sorți să-i ia cămașa în timp ce El atâră pe cruce. Oamenii pe care i-a ajutat și pe ai căror bolnavi i-a vindecat trec pe lângă El acum, „clătîndu-și capetele, și zicând: Tu, Cel ce dărâmi templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-Te pe Tine însuși! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, coboară-Te de pe cruce!” (Mt. 27, 39-40). La fel și cunoscătorii de Lege, liderii poporului – cărturarii, bătrânii și arhierii – îl batjocureau zicând: „pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate să Se mântuiască! Dacă este regele lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El. S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum, dacă-L vrea pe El! Căci a zis: Sunt Fiul lui Dumnezeu” (Mt. 27, 42-43). Dintre mulțimea mare de ucenici și oameni care-l urmau prin hotarele Israelului, vedem că sub cruce i-au fost alături doar câteva femei speriate și „ucenicul pe care îl iubea” (In. 19, 26). Nici vremea nu i-a fost favorabilă, pentru că „de ia ceasul al șaselea”, ne spune Scriptura, întunericul a cuprins „tot pământul până la ceasul al nouălea” (Mt. 27, 45).

În acest context, sub loviturile crude ale vieții, de fapt ale păcatelor noastre, îl vedem pe Isus strigând pe cruce: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit” (Mt. 27, 46). Oamenii care-l priveau, în loc să-l ajute, rămân pasivi la suferința Sa, spunând între ei: „Lasă, să vedem dacă vine Ilie să-L mântuiască” (Mt. 27, 49). „Părăsit și de Tatăl din ceruri” (cf. Mt. 27, 46), Isus moare, și s-ar părea că moartea are ultimul cuvânt. „Săvârșitu-s-a”, a spus Isus pe cruce, „și plecându-și capul și-a dat spiritul” (Mt. 27, 50).

Aceste ultime cuvinte ale lui Isus pe cruce ne dau măsura solitu-

**LETTERA PASTORALE PER LA
RESURREZIONE DEL SIGNORE 2011**

„Abbate fiducia, io ho vinto il mondo”! (Gv 16,33)

Cari fedeli,

Nel giorno della Sua Resurrezione dai morti Gesù Cristo va da trionfatore dalla tomba per incontrare la Sposa, ossia la Chiesa, ma anche per incontrare ciascuno di noi in modo personale. La fede nel fatto storico della resurrezione del Signore e la speranza nelle promesse che Egli stesso ha fatto hanno dato agli Apostoli ed ai loro successori la motivazione per predicare questo miracolo che è giunto, superando i secoli, sino a noi. I Vangeli ed i Santi Padri ci parlano proprio di quest'avvenimento e ci trasmettono la speranza che anche noi risorgeremo assieme al Signore. Anch'io oggi desidero parlare di questa speranza e fiducia.

La fede, afferma San Paolo “è fondamento delle cose che si sperano e prova di quelle che non si vedono”. (Eb 11,1), con la fede: noi sappiamo che i mondi furono formati dalla parola di Dio, sì che da cose non visibili ha preso origine quello che si vede (Eb 11,3); con la Fede serbiamo tutto quello che la Chiesa ci insegna e la fede è quella che fortifica la speranza che non muore. Sempre San Paolo ci dice: con la fede ci siamo salvati... e se speriamo in quello in cui non vediamo, aspettiamo con pazienza (cf. Rom 8,24-25). La speranza ci aiuta a guardare al futuro ed a tendere verso di esso; con la speranza facciamo i nostri piani e realizziamo i nostri desideri: la speranza è il futuro. Tuttavia ci sono momenti nella nostra vita in cui sia la fede, sia la speranza in Dio, sono messe alla prova dal “verme del dubbio” e dai colpi crudeli della vita.

Cari fedeli

Nella Settimana Santa, Gesù è venduto, è ingiustamente giudicato, alcuni depongono false testimonianze contro di Lui, i soldati tirano a sorte la sua tunica, mentre Lui pende dalla Croce. Gli uomini che ha aiutato e i cui ammalati ha guarito passano vicino a Lui “scuotendo il capo e dicendo: “Tu che distruggi il tempio e lo ricostruisci in tre giorni, salva te stesso! Se tu sei Figlio di Dio, scendi dalla croce!” (Mt 27,39-40). Così anche i maestri della legge, i capi del popolo - gli scribi, gli anziani e i sacerdoti - lo schemiscono dicendo: “Ha salvato gli altri, non può salvare se stesso. Se sei il re d'Israele, scendi ora dalla croce e ti crederemo (Mt 27,42-43). “Della gran moltitudine di discepoli e di uomini che lo seguivano attraverso i territori di Israele, vediamo che sotto la Croce gli rimasero accanto solamente alcune donne spaventate e “il discepolo che amava”(Gv 19,26).

Neppure il tempo gli era favorevole perché: “dall'ora sesta”, ci dice la Scrittura, le tenebre avvolsero “tutta la terra fino all'ora nona”. (Mt 27,45).

In questo contesto, sotto i colpi crudeli della vita, in realtà dei nostri peccati, vediamo Gesù gridare sulla Croce: “Dio mio, Dio mio, perché mi hai abbandonato?” (Mt 27,46). Gli uomini che lo guardavano, invece di aiutarlo, rimasero passivi dinnanzi alla sofferenza, dicendo tra di loro: “Vediamo se viene Elia a salvarlo”. (Mt 27,49) “Lasciato anche dal Padre dei cieli” (cf. Mt 27,46), Gesù muore; e sembrerebbe che la morte avesse avuto l'ultima parola: “S'è compiuto” disse Gesù in Croce: “E reclinando il capo spirò” (Mt 27,50).

Queste ultime parole di Gesù sulla Croce ci danno la misura della totale solitudine che l'uomo sente quando è colpito nella vita.

dinii totale pe care omul o simte când este lovit în viață. În astfel de momente grele din viață parcă toți stau pasivi la suferințele noastre, parcă întunericul a cuprins tot pământul, până și Dumnezeu pare prea departe de noi ori, pare că ne-a părăsit. Așa cum s-a întâmplat și cu Isus, în astfel de momente grele din viața noastră cel mai adesea apare cineva care, în loc să ne dea o mână de ajutor sau o vorbă bună, aruncă sămânța îndoielii. „S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum” (Mt. 27, 43), i-au spus cărturarii lui Isus. „Lasă să vedem dacă vine Iisus să-l mântuiască” (Mt. 27, 49), spuneau oamenii. „Te ții mereu în statornicia ta? Blestemă pe Dumnezeu și mori!” (Iov 2, 9), i-a spus soția lui Iov acestuia când a căzut bolnav. De fapt, în aceste cuvinte ale Scripturii ne regăsim fiecare atunci când suferința ne bântuie, când credința ne este încercată și speranța devine șovăielnică.

Dragi credincioși,

Când Isus le-a vorbit ucenicilor și apostolilor săi despre patima și moartea pe care o va îndura, mereu le-a spus că „a treia zi va învia” (cf Lc. 3, 32-33). Cu toate acestea, „ei s-au întristat foarte” (Mt. 17, 23), și „n-au înțeles nimic din acestea” (Lc. 18, 33-34). Doar după Înviere aceste cuvinte au fost înțelese de către apostoli, ucenici și de către femeile mironosițe: „de ce căutați pe Cel viu între cei morți?” (Lc. 24, 6), le-a spus îngerul femeilor care au venit la mormânt. „Nu vă temeți” (Mt. 28, 5). „Nu este aici, ci S-a sculat Aduceți-vă aminte cum v-a vorbit, fiind încă în Galilea, zicând că Fiul Omului trebuie să fie dat în mâinile oamenilor păcătoși și să fie răstignit, iar a treia zi să învieze. Și ele și-au adus aminte de cuvântul Lui” (Lc. 24, 6-8). Mereu, mereu Isus i-a învățat pe ai Săi că nedreptatea, suferința și moartea nu sunt veșnice, deoarece dincolo de nedreptate, dincolo de durere, dincolo de suferință și dincolo de mormânt este Învierea, este Speranța.

Așa cum îngerii le-au adus aminte femeilor de cuvintele de speranță ale lui Isus, cum că a treia zi va învia, la fel și Biserica propovăduiește de două mii de ani credința în evenimentul istoric al Învierii, pentru a le aduce aminte oamenilor și a le da speranța că nedreptatea, suferința și moartea nu sunt veșnice. „Iar Dumnezeu, Care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi prin puterea Sa” (1 Cor. 6, 14), le aducea aminte Pavel creștinilor din Corint. Credința în Învierea Domnului a dat speranță și i-a motivat pe primii creștini să-L propovăduiască pe Isus la toate neamurile (cf Mt. 28, 19), riscându-și propria viață. „Pentru că dacă Hristos n-a înviat, zadarnică este atunci propovăduirea noastră, zadarnică este și credința noastră” (1 Cor. 15, 14). Aceeași credință i-a susținut pe ai noștri dragi înaintași prin pușcăriile comuniste, sperând în Înviere, și cu aceeași credință au ieșit tinerii pe străzi în 1989, sperând într-o lume mai bună.

Dragii mei,

Vremurile nu sunt acelea pe care le-am așteptat. Crize politice, financiare, morale și personale sunt la tot pasul, iar credința și speranța ne sunt puse la încercare în fiecare moment. Familiile sunt împărțite prin țară și străinătate, ne înspăimântă atâtea calamități naturale, precum și nedreptatea și suferința din jurul nostru; parcă întreaga lume trăiește Vinerea Mare, parcă întreaga lume este în întuneric. În aceste vremuri este momentul să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a ne aduce aminte de promisiunile pe care Isus ni le-a făcut: „ca prin răbdarea și mângâierea care vin din Scripturi să avem speranță” (Rom. 15, 4).

De aceea, tocmai acum de Învierea Domnului, nu trebuie să uităm că Speranța ne poartă de la întuneric la lumină. „Cu cât se face mai întuneric în jurul nostru”, spune Edit Stein (*Malgré la nuit*), „cu atât mai mult trebuie să ne deschidem inima către lumina care ne vine din înălțimi”, pentru că „nici o noapte nu este atât de lungă încât să împiedice răsăritul soarelui”. Oricât de departe am fi unii de alții, în zori răsare soarele, în zori se aduc miresele, în zori s-au auzit cuvintele „pentru ce căutați pe Cel viu între cei morți?” (Lc. 24, 5), în zori suntem încurajați să nu ne temem, în zori dispăre oboseala și suntem luminați de Lumină, în zori învie Hristos. În zori este un nou început.

Vă îndemn să faceți din această Sărbătoare a Învierii Domnului Hristos un moment de întâlnire personală cu Mântuitorul și de rememorație a cuvintelor pline de speranță pe care ni le-a spus: „îndrăzniți. Eu am biruit lumea” (In. 16, 33).

Vă doresc Sărbători Fericele!

Hristos a înviat!

PS Virgil Bercea, episcop greco-catolic de Oradea Mare,
Responsabil cu pastorația emigranților.

În siffatti momenti difficili della vita sembra che tutti siano passivi dinnanzi alle nostre sofferenze, sembra che le tenebre abbiano avvolto tutta la terra, persino Dio sembra troppo lontano da noi o sembra ci abbia abbandonato. Così come accadde con Gesù, in siffatti momenti difficili della nostra vita più spesso appare qualcuno che invece di darci una mano o di dirci una parola buona, getta il seme del dubbio: “Ha confidato in lui: lo liberi ora” (Mt 27,43) gli dissero gli scribi: “Vediamo se viene Elia a salvarlo” (Mt 27,49), dicevano gli uomini: Rimani ancor fermo nella tua integrità? Benedici Dio e muori!”. (Giobbe 2,9), disse la moglie di Giobbe quando si ammalò. In realtà in queste parole della Scrittura ognuno si trova quando la sofferenza inferisce su di noi, quando la fede è messa alla prova e la speranza diviene vacillante.

Cari fedeli

Quando Gesù parlò ai suoi discepoli ed apostoli della passione e morte che avrebbe dovuto subire, spesso diceva loro: “il terzo giorno risusciterò” (cfr Lc 3,32-33). Nonostante ciò, “essi si rattristarono molto” (Mt 17,23) e “non capirono nulla di ciò” (Lc 18,33-34): solamente dopo la Resurrezione queste parole furono capite dagli Apostoli, dai discepoli e dalle microfere “Non temete” (Mt 28,5). Non è qui, è risuscitato. Ricordatevi come vi parlò quando era ancora in Galilea, dicendo che bisognava che il Figlio dell'uomo fosse consegnato in mano ai peccatori, che fosse crocifisso e risuscitasse il terzo giorno”. Ed esse si ricordarono delle sue parole (Lc 24,6-8). Spesso, spesso Gesù insegnò ai suoi che l'ingiustizia, la sofferenza e la morte non sono eterne, perché al di là dell'ingiustizia, al di là della sofferenza e al di là della tomba c'è la Resurrezione, c'è la Speranza.

Come gli Angeli ricordarono alle donne delle parole di speranza di Gesù, che il terzo giorno sarebbe risorto, così anche la Chiesa predica da due mila anni la fede nell'avvenimento storico della resurrezione per ricordare agli uomini ed infondere loro la speranza che l'ingiustizia, la sofferenza e la morte non sono eterne: “E Dio che ha risuscitato il Signore, risorgerà anche noi con la Sua potenza” (1 Cor 6,14), ricordava San Paolo ai Cristiani di Corinto. La fede nella Resurrezione del Signore ha infuso la speranza ed ha motivato i primi cristiani a predicare Gesù a tutte le nazioni (cfr. Mt 28,19), anche a rischio della propria vita: “Ma se Cristo non è risuscitato, allora è vana la nostra predicazione ed è vana anche la vostra fede” (1 Cor 15,14). La stessa fede ha sostenuto i nostri cari predecessori nelle carceri comuniste, sperando nella resurrezione e con la stessa fede sono usciti i giovani per le strade nel 1989, sperando in un mondo migliore.

Miei cari,

I tempi non sono quelli che ci aspettavamo. Le crisi politiche finanziarie, morali e personali sono ad ogni angolo, la fede e la speranza sono messe a rischio in ogni momento. Le famiglie sono divise tra la Romania e i Paesi stranieri, ci spaventano tante calamità naturali, come pure l'ingiustizia e la sofferenza che sono attorno a noi; sembra che tutto il mondo viva il Venerdì Santo, sembra che tutto il mondo sia nelle tenebre. In questi tempi è il momento che ritorniamo al Verbo di Dio, per ricordarci delle promesse che Gesù ci ha fatto: “con la perseveranza e la consolazione che vengono dalla Scrittura abbiamo la speranza” (Rom 15,4).

Per questo, proprio adesso nella Resurrezione del Signore, non dobbiamo dimenticare che la Speranza ci porta dalle tenebre alla luce: “Tanto più si fa buio intorno a noi” affermava Edit Stein (*Malgré la nuit*) “tanto più dobbiamo dischiudere il nostro cuore alla luce che ci viene dall'alto” perché “nessuna notte è tanto lunga da impedire il sorgere del sole”. Per quanto lontani siano gli uni dagli altri, all'alba il sole spunta, all'alba si portano gli aromi, all'alba sono state sentite le parole: “perché cercate Chi è vivo tra i morti?” (Lc 24,5), all'alba siamo incoraggiati a non temere, all'alba dispăre la stanchezza e siamo illuminati dalla Luce, all'alba risorge Cristo. All'alba c'è un nuovo inizio.

Vi esorto a fare di questa Festa della Resurrezione del Signore nostro Gesù Cristo un momento di incontro personale con il Salvatore e di ricordo delle parole piene di speranza che Egli ci ha detto: “Abbiate fiducia. Io ho vinto il mondo”. (Gv 16,33).

Vi auguro Buone feste!

Cristo è risorto! PS Virgil Bercea, vescovo di Oradea Mare
Responsabile con la pastorale degli immigrati

În tradiția Bisericilor Răsăritene -din care și Biserica noastră face parte-, icoana Învierii lui Isus nu-l reprezintă de regulă, precum cea a ritului latin, pe Isus care iese din mormânt spre uimirea soldaților, cât constituie mai degrabă o reflecție profundă asupra misterului global al mântuirii. Icoana răsăriteană a Învierii este denumită și „Coborârea la iad”. Să încercăm să-i pătrundem semnificațiile, mai ales întrucât este icoana pe care Biserica ne invită să o contemplăm în fiecare duminică.

Coborârea la iad a acestei icoane dă impresia unui uragan care se dezlănțuie asupra abisului. Figura lui Christos este năprasnică, ușoară și dinamică, culoarea Lui strălucește cu o putere ne-pământescă. Cu vârfurile picioarelor, Fiul lui Dumnezeu calcă și distruge iadul.

Porțile iadului sunt sfărâmate în două, încuietorele sunt rupte și deschise, iar aceste resturi se pot număra pe icoană, simbolizând catastrofa distrugătoare ce s-a abătut asupra iadului.

După o tradiție iconografică deja fixată la Bizanț, în icoanele „Învieria – Coborârea la Iad”, iadul este simbolizat printr-o despăcătură simbolică a pământului, îndărătul căreia se deschid încet misterioasele și nevăzutele genuni infernale, pline de spațiul întunecos al iadului.

Figura lui Christos este închisă într-o aureolă ca o migdală rotundă. Această migdală, care inițial simboliza doar „mărirea”, strălucirea „harului care aduce lumina”, a început să semnifice în multe icoane un loc anume, acela „nu al acestei lumi”, plin de îngeri „nevăzuți” fără de trup. Într-un mod foarte convențional, însă cu o credibilitate neașteptată, acești îngeri „nevăzuți” sunt uneori reprezentați pe icoană. Astfel, în icoană sunt prezentate concomitent trei spații: acela „nu al acestei lumi”, spațiul iadului și un alt spațiu în care se găesc dreptii, care sunt duși din iad de către Christos.

Și asupra tuturor acestora, Christos domină în mod necontestabil. Coborât la iad, El își săvârșește misiunea de mântuire, apucându-i de mâini pe Adam și pe Eva și scoțându-i din morminte. Cu patima sa cea acceptată de bunăvoie și cu moartea Sa dureroasă pe cruce, Fiul lui Dumnezeu a mântuit păcatul strămoșesc al protopărinților și l-a smuls de deasupra urmașilor. El a luat oamenii din iad. Figurile lui Christos, a lui Adam și a Evei formează un triunghi. Într-un mod aproape fizic, se percepe forța emanată de către Împăratul slavei, care înconjoară totul. Reflexele luminoase din îmbrăcămintea lui Christos suie spre înălțime, într-un râu năvalnic, precum limbi de foc.

Delineată suav, figura lui Christos este ușoară, cu umeri strânsi, nedând impresia de greutate fizică. Compoziția și culoarea icoanei însă, sunt de o așa natură încât se percepe imediat puterea distrugătoare a Mântuitorului. Această putere a lui Christos nu este trupească; este putere dumnezeiască.

Figura maiestuoasă a lui Christos se ridică deasupra iadului care este biruit. Imaginea reprezintă o constatare a deja înfăptuitei biruințe solemne a Fiului lui Dumnezeu asupra puterilor răului, și resimte de o inspirație maiestuoasă și pacifică. Icoana este construită astfel încât să faciliteze percepția semnificației cosmice a Coborârii la iad. Contribuie la aceasta imponderabilitatea figurilor, ce aproape că planează în spațiul icoanei. Culoarea închisă a migdalei în care este închisă figura lui Christos, se contrapune desigur despăcăturii negre a abisului; în același fel, cerul auriu se opune întunericului iadului. Asupra a toate domină lumina, simbol al începutului unui veac nou.

Adaptare a unui text de pe: <http://www.orthodoxworld.ru>

Nella tradizione delle Chiese Orientali –quella di cui anche la nostra fa parte-, l'icona della risurrezione di Gesù non lo rappresenta come quella del rito latino, mentre esce dal sepolcro, nello stupore delle guardie, quanto si propone piuttosto come una meditazione profonda sull'ampio mistero della redenzione. L'icona orientale della risurrezione è detta anche “La discesa agli inferi”. Tentiamo di afferrarne i significati, soprattutto in quanto è questa l'icona che la chiesa ci invita a venerare ogni domenica.

La discesa agli inferi di questa icona, dà l'impressione di un uragano che si abbatte sull'abisso. La figura di Cristo è impetuosa, leggera e dinamica, il suo colore splende di una forza non terrestre. Il Figlio di Dio con la punta delle dita calpesta e distrugge l'inferno.

Le porte degli inferi sono spezzate in due, le sue serrature sono infrante ed aperte, tutti questi frammenti si possono contare sull'icona e simbolizzano la distruttiva catastrofe che è piombata sull'inferno.

Secondo la tradizione iconografica già fissata a Bisanzio, l'inferno nelle icone della “Risurrezione - Discesa agli inferi” è rappresentato con una simbolica spaccatura nella terra, dietro di cui si aprono lentamente i misteriosi e invisibili abissi infernali, pieni del tenebroso spazio degli inferi.

La figura di Cristo è racchiusa in una mandorla circolare. Questa mandorla, che inizialmente simbolizza soltanto la “gloria”, lo splendore della “grazia che porta la luce”,

ha cominciato a significare in molte icone uno spazio specifico, quello “non di questo mondo”, riempito di “invisibili” angeli senza corpo. Molto convenzionalmente, ma con inaspettata credibilità, questi “invisibili” angeli sono rappresentati sull'icona. Così, sull'icona sono raffigurati contemporaneamente tre spazi: quello “non di questo mondo”, lo spazio degli inferi, e un altro spazio, in cui si trovano i giusti, portati via dall'inferno da Cristo.

E su tutto questo, Cristo domina incontrastato. Disceso agli inferi, conclude la sua missione salvifica, afferrando per mano Adamo ed Eva e tirandoli fuori dalle loro tombe. Con la sua passione volontariamente accettata e con la sua dolorosa morte in croce, il Figlio di Dio ha redento il peccato originale dei progenitori e l'ha tolto ai loro discendenti. Lui ha portato via gli uomini dall'inferno. Le figure di Cristo, di Adamo ed Eva formano un triangolo. Quasi fisicamente si percepisce la forza, emanata dal Re della Gloria, che attornia tutto. Gli spazi chiari nella veste di Cristo, ascendono verso l'alto, in un torrente precipitoso, come lingue del fuoco.

Dolcemente delineata, la figura di Cristo è leggera, con spalle molto strette, e non dà impressione di forza fisica. Però la composizione e il colore dell'icona sono tali, che la potenza demolitrice del Salvatore è subito percepita. Questa forza di Cristo non è carnale; la sua forza è Divina.

La maestosa figura di Cristo s'innalza sopra l'inferno abbattuto. L'immagine è una constatazione della solenne vittoria del Figlio di Dio sopra le forze del male, già compiuta, ed è piena di una pacifica e maestosa ispirazione. L'icona è costruita in modo da far percepire il significato cosmico della Discesa agli inferi. A questo contribuisce la leggerezza delle figure, quasi plananti nello spazio dell'icona. Il colore turchino della mandorla, in cui è racchiusa la figura di Cristo, si contrappone alla spaccatura nera dell'abisso; ugualmente il cielo dorato al buio degli inferi. E su tutto domina la luce, simbolo dell'inizio di una nuova era.

Adattamento da un testo da: <http://www.orthodoxworld.ru>

PELERINAJUL COMUNITĂȚILOR ROMÂNEȘTI GR-CATOLICE LA BAZILICA SF. ANTON DIN PADOVA

Duminică, 13 martie 2011, în Bazilica Sf. Anton din Padova, a avut loc cel de-al V-lea pelerinaj al comunităților românești greco-catolice prezente în Italia. În acest an, pelerinajul a fost prezidat de PS Alexandru Mesian, episcop de Lugoj.

La orele 12.15, a început Dumnezeiasca Liturghie, iar în fața altarului, PS Alexandru a fost primit cu pâinea și sarea tradițională, în semn de bun-venit, de către un grup reprezentând comunitatea românilor din acest oraș. La Liturghia solemnă, cântată integral în limba română, au dat răspunsurile într-un mod înălțător un grup de studenți din cadrul Colegiului Pontifical Pio Romano de la Roma. Citirile și ecteniile au fost intonate atât în română, cât și în italiană.

Pe lângă numeroșii credincioși români, care au trebuit să înfrunte sute de kilometri, însuflându-le acest moment cu credința, cu cântecele și cu rugăciunile lor, au fost prezenți numeroși credincioși italieni și străini; Bazilica era plină, depășind 800 de persoane. În cadrul predicii, Preasfințitul a salutat autoritățile ecleziastice prezente, și a evidențiat bucuria tuturor credincioșilor români de a putea lua parte la pelerinajul la mormântul marelui Sfânt taumaturg, în prima duminică a Postului Mare. Spre sfârșitul celebrării, Preasfinția Sa a rostit rugăciunea către Sf. Anton, precum și rugăciunea de beatificare a episcopilor români martiri.

A urmat o agapă frățească, pregătită cu zel de către credincioșii comunității gazdă și de alte comunități, într-o sală la „Casa del fanciullo”. În prima parte a după-amiezii, Arhiepiscopul de Padova E.S. Antonio Mattiazzo a sosit pentru a-l întâlni pe PS Mesian și pe credincioșii prezenți.

Ipod. Giuseppe Munarini

IL PELLEGRINAGGIO DELLE COMUNITÀ ROMENE GR-CATT. PRESSO LA BASILICA DI S.ANTONIO

Domenica, 13 marzo 2011, presso la Basilica di Sant'Antonio di Padova, si è svolto il V pellegrinaggio delle Comunità romene greco-cattoliche presenti in Italia.

Quest'anno, il pellegrinaggio è stato guidato da Sua Eccellenza reverendissima Mons. Alexandru Mesian, vescovo di Lugoj. Alle ore 12.15 la Divina Liturgia ha avuto inizio e, davanti all'altare, Mons. Mesian è stato accolto con il tradizionale pane e sale, in segno di benvenuto, da parte di una rappresentanza della comunità dei romeni di questa città. La Liturgia solenne, cantata in romeno, è stata accompagnata da alcuni studenti del Pontificio Collegio Pio Romano. Le letture e le litanie sono state cantate in romeno ed in italiano.

Oltre ai numerosi fedeli romeni, che hanno affrontato centinaia di chilometri, animando il momento con la loro fede, con i canti e le preghiere, sono convenuti numerosi fedeli italiani e stranieri; la Basilica era gremita, stimando più di 800 persone.

All'Omelia il Vescovo ha salutato le autorità ecclesiastiche presenti, ed ha sottolineato la gioia di tutti fedeli romeni, di poter prendere parte al pellegrinaggio presso la tomba del grande taumaturgo, nella prima domenica della grande Quaresima. Verso la fine della celebrazione, Sua Eccellenza ha fatto la preghiera di supplica a Sant'Antonio e quella che chiede al Signore la Beatificazione dei vescovi martiri romeni.

È seguita un'agape fraterna, preparata con abnegazione dai fedeli della Comunità ospite e di altre comunità. Nell'immediato pomeriggio anche l'Arcivescovo di Padova Antonio Mattiazzo è venuto a salutare Mons. Mesian ed i fedeli presenti.

Ringraziamo tutti quelli che si sono prodigati per la riuscita di questo evento.

Ipod. Giuseppe Munarini

Un Paște fericit tuturor! Buona Pasqua ad ognuno!

DE REȚINUT / DA RICORDARE

- 8.05, orele 10.00 (în contextul vizitei Papei Benedict la Venetia dintre 7 - 8 mai) Liturghia papală în Parcul "San Giuliano"
(Nel contesto della visita del Papa Benedetto a Venezia, fra 7-8 maggio) La Messa papale nel parco S. Giuliano.

- 17.05, orele 20,30 – Recital al comunităților de emigranți la Templul Păcii (fiecare grup va interpreta 2- 3 cântece)
Recital delle comunità di emigranti presso il Tempio della Pace (ogni gruppo presenterà 2-3 canti)

- 22.05– Sărbătoarea popoarelor /Festa dei Popoli

- 28.05– Hramul comunităților de emigranți în parohia San Filippo Neri - serată cu muzică românească
Sagra delle comunità di emigranti presso la parrocchia di S. Filippo Neri –serata con musica romena

- 5.06, orele 12.15- Pelerinajul comunităților de emigranți la Bazilica Sf. Anton
/Pellegrinaggio delle comunità di immigrati presso la Basilica di S. Antonio

- 11.06- Cununia religioasă a lui Davide Zarnato cu Elena Munarini /Matrimonio di Davide Zarnato con Elena Munarini

- 26.06– Pelerinaj la Orvieto împreună cu comunitatea ucraineană /Pellegrinaggio a Orvieto assieme alla comunità ucraina.

PROGRAMUL COMUNITĂȚII

Liturghiile se celebrează în fiecare Duminică de la orele 10.00. În sărbătorile mari, peste săptămână, la orele 18.30.

La Bazilica Sf. Anton (în a 4a duminică a lunii) de la 10.30, în Capela Arhiconfraternității.

IL PROGRAMMA DELLA COMUNITÀ

Le Liturgie vengono celebrate ogni domenica dalle 10.00. Durante la settimana, solo nelle grandi feste, dalle 18.30.

Presso la Basilica di S. Antonio (nella 4a domenica del mese) dalle 10.30, nella Cappella dell'Arciconfraternita.

PERSOANE DE CONTACT / PERSONE DI CONTATTO

Paroco –P. Aetius Pop Cell. 3498273615; e-mail aetiuspop@yahoo.com; **P. Cristian Sabău**, Cell. 3461796071, e-mail: pr.cristian@yahoo.it, **Ipodiacono Giuseppe Munarini**, Cell. 3493586861; e-mail: giuseppe.munarini@virgilio.it